การศึกษาเปรียบเทียบหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคระหว่างภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐาน

A COMPARATIVE STUDY OF WORD CLASSES, PHRASE AND SENTENCE STRUCTURES OF STANDARD MALAY AND STANDARD THAI

กามารุดดีน อิสายะ[1*]

บทคัดย่อ

การศึกษาเปรียบเทียบหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยค ระหว่างภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่าโครงสร้างเหล่านี้ในภาษามลายูมาตรฐานส่วนใหญ่มีลักษณะตรงกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่มีบางลักษณะที่แตกต่างกัน จากการศึกษาหมวดคำพบว่า ภาษาไทยมาตรฐานมีหมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “หน้าที่ในประโยค” ในลักษณะคำเดียวกันมีการปรากฏร่วมกับคำอื่นในประโยค ในขณะที่ภาษามลายูมาตรฐานมีหมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “หน้าที่ในประโยค” ซึ่งเกิดจากการแปลงรูปคำ จำนวน 3 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำนาม หมวดคำกริยา และหมวดคำคุณศัพท์ ในส่วนโครงสร้างวลีพบว่า นามวลี และบุพบทวลีในภาษามลายูมาตรฐานสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนขยายตามหลังนามวลีที่เป็นประธานของประโยคโดยปราศจากส่วนกริยาได้ทันที สำหรับโครงสร้างประโยคพบว่าภาษาไทยมาตรฐานไม่มีโครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายที่ประกอบด้วยนามวลี+นามวลี, นามวลี+บุพบทวลี และ นามวลี+คุณศัพท์วลี แต่โครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายที่ประกอบด้วยนามวลี+กริยาวลี เป็นโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏโดยทั่วไปทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและภาษาไทยมาตรฐาน

คำสำคัญ : โครงสร้างทางภาษา การเปรียบเทียบหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยค ภาษามลายูมาตรฐาน

[1] อาจารย์, สาขาวิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา
[*] Corresponding author: e-mail: khoksai@gmail.com Tel. 089-7364576

Abstract

This research focuses on the comparison the language structure between standard Malay and standard Thai. The findings reveal that word classes, phrase structures and sentence structures in standard Malay are mostly similar to standard Thai; however, there are some different characteristics. Comparatively, word classes in standard Thai can be classified by the "function in the sentence". Moreover, word classes are co-appeared with the other word in the sentence, whereas, word classes in standard Malay can be classified by the function of the sentence which are formed by the change of noun, verb and adjective. Also, the study of phrase structures show that noun phrases and preposition phrase in standard Malay can be functioned as the adverb after noun phrases which are the subject of the sentence without verb immediately. Apart from these, the study of the comparison of the sentence structure shows that standard Thai does not have basic sentence structure which includes noun phrase + noun phrase, noun phrase + conjunction phrase, and noun phrase + adjective phrase, nevertheless, the structure of basic sentence that includes noun phrase + verb phrase is commonly seen in standard Thai and standard Malay.

Keywords : Language Structure, The Comparison of Word Classes, Phrase Structures and Sentence Structures, Standard Malay

บทนำ

ปัจจุบันการศึกษาในประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเขมร ภาษาเวียดนาม และภาษามลายู เป็นต้น ภาษาต่างประเทศเหล่านี้มีหลายสถาบันการศึกษาได้เปิดสอนเป็นหลักสูตรในระดับต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความสามารถและความสนใจของแต่ละคน ในทางปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยจัดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุด ในขณะที่ภาษาอื่น ๆ จะได้รับการกล่าวถึงในฐานะภาษาต่างประเทศที่ควรได้รับการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความต้องการ อย่างไรก็ตามแม้ว่าภาษาอื่น ๆ ในสถาบันการศึกษาจะไม่สำคัญเท่ากับภาษาอังกฤษ แต่ผู้เรียนควรได้รับการศึกษาและการพัฒนาให้มีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศอย่างน้อยสองภาษา

ภาษามลายูเป็นภาษาหนึ่งที่ได้รับการจัดให้อยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยมาเป็นเวลาช้านาน ภาษานี้นับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าภาษาต่างประเทศอื่น ๆ โดยเฉพาะภาษานี้เป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดภาษาหนึ่งทางภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย และยังเป็นภาษาทางราชการและภาษาประจำชาติของประเทศเพื่อนบ้านอย่างประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และบรูไน ดารุสสะลาม อีกด้วย โดยส่วนใหญ่การจัดการเรียนการสอนภาษามลายูในระดับอุดมศึกษาเป็นเพียงการจัดหลักสูตรภาษามลายูซึ่ง

เป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาในระดับพื้นฐานทั่วไป (Basic Malay) แต่มีบางสถาบันที่จัดการเรียนการสอนภาษามลายูเป็นสาขาวิชาเอก หรือวิชาโท ภาษามลายูที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นภาษามลายูมาตรฐาน โดยใช้อักษรรูมี หรืออักษรโรมัน (Romanize Letter) เป็นตัวหนังสือในการเขียนถ่ายทอด

อย่างไรก็ตาม ตามหลักภาษาศาสตร์ถือว่า ภาษาแต่ละภาษามีลักษณะเฉพาะของตนเอง ถึงแม้ว่าภาษาทุกภาษาประกอบด้วยเสียง คำ ไวยากรณ์ และความหมาย แต่ส่วนประกอบเหล่านี้ของภาษาหนึ่งจะมีลักษณะแตกต่างไปจากอีกภาษาหนึ่ง ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาตามแนวภาษาศาสตร์ หมายถึงการเรียนการสอนที่เป็นไปตามลักษณะของภาษานั้น ๆ ในกรณีเช่นนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนควรเรียนรู้ลักษณะและพื้นฐานของผู้เรียนด้วย (ฟุ้งเฟื่อง เครือตราชู, 2509:1) และถ้าผู้สอนทราบถึงความแตกต่างของระบบภาษาก็จะช่วยให้ผู้สอนทราบถึงปัญหาที่ผู้เรียนอาจประสบในอนาคต ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนได้เพ่งเล็งและฝึกฝนเฉพาะปัญหาเหล่านั้นมากเป็นพิเศษ (อังกาบ ผลากรกุล, 2523:22)

ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของนักภาษาศาสตร์โดยตรง ที่จะต้องทำการเปรียบเทียบลักษณะทางภาษาเพื่อให้สามารถเห็นถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาหนึ่ง ๆ อีกทั้งเพื่อจะได้เตรียมเป็นหนังสือ บทเรียน หรืออุปกรณ์การสอน สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาหนึ่งให้เรียนรู้ภาษาที่สองได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ จนกระทั่งสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง (Lutfi Abas,1977:X) เช่นเดียวกับการศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาเปรียบเทียบหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคระหว่างภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้ผลจากการศึกษาระบบภาษาทั้งสองตามแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์แล้ว คาดว่าสามารถเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาการเรียนการสอนภาษามลายูมาตรฐานแก่ผู้เรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งได้ในทุกระดับชั้นอีกด้วย

วิธีการศึกษาวิจัย

1. แหล่งข้อมูลและ การเก็บรวบรวมข้อมูลแหล่งข้อมูลทางภาษาในประเด็นหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคสำหรับภาษามลายูมาตรฐานพิจารณาจากหนังสือไวยากรณ์ Nahu Melayu Mutakhir ของ อัสมะห์ ฮัจยี โอมาร์ (Asmah Haji Omar. 1993) หนังสือ Tatabahasa Dewan: Ayat ของนิชาเฟียะห์ การีม และคณะ (Nik Safiah Karim and Other, 1986) และหนังสือ Tatabahasa Perbandingan : Ayat ของ ลุตฟี อาบาส (Lutfi Abas,1977) ส่วนข้อมูลในภาษาไทยพิจารณาจากหนังสือโครงสร้างภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์ ของ วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2524) และหนังสือ หลักภาษาไทย ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2515) อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างในบางประเด็นผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนเพื่อความเหมาะสมและเข้าใจง่ายต่อการนำไปใช้ในการเรียนการสอนและการเปรียบเทียบภาษามลายูมาตรฐานในระดับต่าง ๆ ต่อไป

สัญลักษณ์แทนเสียงหรือสัทอักษรที่ใช้สำหรับเขียนคำอ่านแทนเสียง คำ วลี และประโยคในภาษามลายูมาตรฐาน ผู้วิจัยได้ยึดผลการวิเคราะห์ระบบเสียงและรูปแบบสัทอักษรภาษามลายูมาตรฐานจากหนังสือภาษาศาสตร์ เรื่อง Linguistik Am ของ อับดุเลาะห์ ฮัสสัน (Abdullah Hassan, 1999) สำหรับคำอ่านแทนเสียง คำ วลี และประโยคในภาษาไทยมาตรฐานนั้น ผู้วิจัยยึดรูปแบบสัทอักษรที่ได้เสนอไว้ใน ตำราภาษาศาสตร์เบื้องต้น ของ อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์ (2542)

ประจำปี 2555

อย่างไรก็ตาม การวิจัยทางภาษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสารทั้งสิ้น ไม่มีการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลภาคสนาม ดังนั้น ในการเก็บและรวบรวมข้อมูลจึงอาศัยข้อมูลทางภาษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องเพียงอย่างเดียว และเมื่อได้ข้อมูลทางภาษาที่ต้องการแล้ว จึงนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบตามลำดับต่อไป

2. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำมาเปรียบเทียบมีดังนี้

1. นำข้อมูลหมวดคำ วลี และประโยคในภาษามลายูมาตรฐานที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์แจกแจง และเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน โดยดูการปรากฏของคำและวลีในตำแหน่งต่าง ๆ ของประโยคว่าเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร
2. วิเคราะห์เพื่อดูว่าหมวดคำต่าง ๆ วลี และประโยคของภาษามลายูมาตรฐานที่จะถือว่าเป็นหมวดคำ วลี และประโยคที่แสดงหน้าที่เช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐานได้นั้น นอกจากมีความหมายตรงกับภาษาไทยมาตรฐานแล้ว จะต้องปรากฏในตำแหน่งเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐานด้วย หรือหากปรากฏในตำแหน่งต่างกัน ก็ถือว่าเป็นลักษณะทางไวยากรณ์ที่แตกต่างในภาษาทั้งสอง
3. เปรียบเทียบหมวดคำ และวลีใด ในภาษามลายูมาตรฐานที่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกับหมวดคำ และวลีในภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้เห็นว่าถ้ามีความหมายต่างกันก็ถือว่ามีโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกัน
4. เปรียบเทียบในกรณีที่หมวดคำ วลี และประโยคภาษามลายูมาตรฐานมีความหมายตรงกับหมวดคำ วลี และประโยคภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งถ้าการปรากฏของหมวดคำและวลีในตำแหน่งของประโยคต่างกัน ก็ถือว่ามีโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกันด้วย
5. วิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคในภาษามลายูมาตรฐานที่มีความแตกต่างกับโครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคในภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้เห็นความต่างทางโครงสร้างไวยากรณ์
6. อธิบายความแตกต่างของโครงสร้างประโยคและความหมายในภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้เห็นลักษณะที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีอาจไม่ถือว่าเป็นความต่างในทางไวยากรณ์ แต่เป็นความแตกต่างในเชิงลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษา

3. วรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

อัสมะห์ ฮาณี โอมาร์ (Asmah Haji Omar, 1993:1) ได้กล่าวและสรุปได้ว่า โดยปรกติแล้วการศึกษาระบบไวยากรณ์เรานิยมทำการศึกษาตามลำดับชั้นความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ (Grammatical Hierarchy) ระหว่างหน่วยต่าง ๆ โดยอาจเริ่มศึกษาจากหน่วยที่เล็กที่สุดไปสู่หน่วยที่ใหญ่กว่าตามลำดับ คือ หน่วยคำ คำ วลี อนุประโยค และประโยค ดังจะได้กล่าวถึงรายละเอียดของหน่วยต่าง ๆ ในภาษามลายู ต่อไปนี้

ตารางลำดับชั้นของการศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์

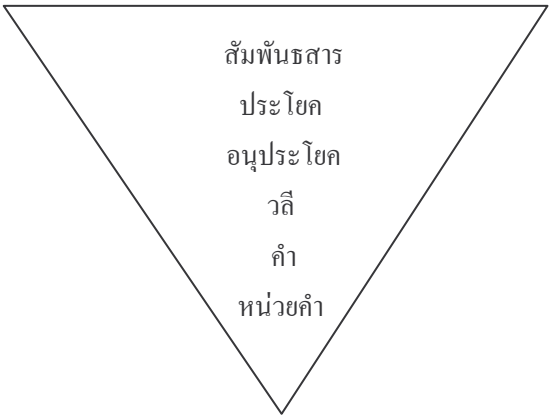

ที่มา : ตารางนี้ดัดแปลงมาจากหนังสือไวยากรณ์ของ Asmah Haji Omar (1993:1)

ภาษามลายูถึงแม้จะเป็นภาษาคนละตระกูลกับภาษาไทย แต่ลักษณะโครงสร้างทางภาษาโดยทั่วไปกลับมีความแตกต่างกันไม่มากนัก อับดุลเลาะห์ ฮัสสัน (Abdullah Hassan, 2005 :165) กล่าวไว้ในหนังสือ Linguistik Am เกี่ยวกับลักษณะโครงสร้างประโยคภาษามลายู ซึ่งสามารถกล่าวสรุปได้ว่า ภาษามลายูเป็นภาษาที่ต้องใช้กฎการวางตำแหน่งของคำ วลี และอนุประโยคเพื่อเรียงกันให้เกิดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ กฎนี้เรียกว่า “กฎ DM” (D : Diterang หมายถึง ส่วนที่ถูกขยาย และ M : Menerang หมายถึงส่วนที่ขยาย) กล่าวคือ ส่วนที่ถูกขยายจะปรากฏก่อนส่วนที่ขยาย ซึ่งการใช้กฎนี้ไม่เพียงปรากฏเฉพาะในรูปของคำผสมเท่านั้น แต่ในโครงสร้างของวลี และโครงสร้างประโยคก็ปรากฏเช่นกัน

อัสมะห์ ฮาณี โอมาร์ (1993:6) ได้กล่าวและสรุปเกี่ยวกับหน่วยคำและหน่วยคำเติมว่า หน่วยคำในภาษามลายูเป็นหน่วยนามธรรม เมื่อนำไปใช้ในภาษาก็จะปรากฏในรูปของเสียงหรือการสะกดคำ การปรากฏของหน่วยคำถือว่าเป็นการปรากฏของหน่วยคำย่อย (allomorph) อีกด้วย กล่าวคือ ทุก ๆ หน่วยคำประกอบด้วยอย่างน้อยหนึ่งหน่วยคำย่อย ไม่มีหน่วยคำใดที่ไม่มีหน่วยคำย่อย เช่น หน่วยคำเติม di- มีหนึ่งหน่วยคำย่อย ในขณะที่หน่วยคำเติม meN- มีหกหน่วยคำย่อย คือ /me-/ /mem-/ /men-/ /meŋ-/ /meɲ-/ และ /meŋe-/ ซึ่งหน่วยคำย่อยเหล่านี้ปรากฏขึ้นด้วยหลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ทั้งสิ้น

ในส่วนหน่วยที่เป็นวลีนั้น อับดุลเลาะห์ ฮัสสัน (2005: 160) และอัสมะห์ ฮาณี โอมาร์ (1993: 247) ได้กล่าวถึงนิยามของวลีในภาษามลายูเป็นทำนองเดียวกันว่า วลี คือ หน่วยที่เล็กที่สุด ซึ่งปรากฏในประโยคที่สามารถนำไปวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลภาษาทางวากยสัมพันธ์ วลีเป็นหน่วยที่เล็กกว่าอนุภาคและประโยค เพราะวลีคือหน่วยที่เป็นองค์ประกอบในโครงสร้างอนุภาคและประโยค แต่อย่างไรก็ตาม วลีมิใช่คำหรือกลุ่มคำ แต่โครงสร้างของวลีอาจประกอบด้วยคำตั้งแต่หนึ่งคำขึ้นไป

อัสมะห์ ฮาณี โอมาร์ (1993: 247) กล่าวว่า วลีในความหมายตามทฤษฎีไวยากรณ์แบบดั้งเดิม (Traditional grammar) หมายถึง การเรียงลำดับคำอย่างน้อย 2 คำขึ้นไป แต่ไม่มีหน่วยประธานและ

หน่วยกรรม (หน่วยขยาย) เป็นองค์ประกอบ ส่วนความหมายวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์การปริวรรต (Transformational grammar) คือ ส่วนของประโยคซึ่งประกอบด้วย คำ กลุ่มคำ วลีแบบดั้งเดิม และอนุพากย์ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าส่วนของวลีไม่มีองค์ประกอบหน่วยประธานและหน่วยกรรม แต่ส่วนของวลีสามารถทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ในประโยคหนึ่ง ๆ ได้ ดังที่ อับดุลเลาะห์ ฮัสสัน (2005: 163) กล่าวว่า วลีสามารถเป็นได้ทั้งหน่วยประธานและหน่วยขยายในประโยค สำหรับหน่วยที่เป็นโครงสร้างประโยคนั้น อัสมะห์ ฮาฌี โอมาร์ (1993: 355) และ วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (อ้างใน จินดา เฮงสมบูรณ์, 2542: 173) ได้อธิบายความหมายของประโยคในทำนองเดียวกันไว้ว่า ประโยค คือหน่วยที่เราอาจจะวิเคราะห์ลักษณะทางไวยากรณ์ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ และประโยคเป็นหน่วยที่ใหญ่ที่สุดและอยู่เหนือกว่าหน่วยอื่นในตารางลำดับชั้นการศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ กล่าวคือ ในระบบไวยากรณ์ ไม่มีหน่วยไวยากรณ์ใดที่มีประโยคเป็นส่วนประกอบโครงสร้างได้อีกแล้ว ประโยคอาจจะนำหน้าและตามหลังด้วยการหยุดเสียง ในหนึ่งประโยคจะประกอบด้วยอนุพากย์ที่มีลักษณะเฉพาะทางเสียง คือ มีทำนองเสียง (Intonation) ที่บ่งบอกถึงการสิ้นสุดของประโยคที่สมบูรณ์ และนอกจากนี้ การอาศัยบริบท[2] ซึ่งถือได้ว่าอาจทำให้ประโยคนั้นมีความหมายสมบูรณ์ได้อีกด้วย

อัสมะห์ ฮาฌี โอมาร์ (1993: 355) ยังได้กล่าวอีกว่า ประโยคภาษามลายูที่ใช้พูดและใช้เขียนกันทุกวันนี้ มีหลายโครงสร้างและหลายรูปแบบ ซึ่งเมื่อพิจารณากันอย่างถ่องแท้แล้ว จะสามารถเห็นว่าประโยคเหล่านี้ประกอบด้วย 2 โครงสร้างหลักด้วยกัน คือ

1. Frasa Benda + Frasa Benda (นามวลี+นามวลี)
2. Frasa Benda + Frasa Karyaan (นามวลี+กริยาวลี)

และนอกจากนี้แล้ว เมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบสำคัญของประโยคในภาษามลายูแล้ว จะพบว่าประโยคภาษามลายูโดยทั่วไปจะประกอบด้วยส่วนสำคัญหลัก ๆ ได้แก่ ประธาน (subjek) ส่วนขยายประธาน (predikat) กรรม (objek) และ ส่วนขยายกรรม (ajung) (อัสมะห์ ฮาฌี โอมาร์, 1993: 356) กล่าวคือ

ประธาน (subjek) ในที่นี้หมายถึง ส่วนที่เป็นแกนนำของประโยค เป็นผู้กระทำหรือผู้แสดง ประธานอาจประกอบด้วยคำนาม หรือนามวลี

ส่วนขยายประธาน (predikat) คือส่วนที่ทำหน้าที่ขยายประธาน ในภาษามลายูส่วนที่ทำหน้าที่ขยายประธานอาจประกอบด้วย คำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ วลีขยายประธานอาจประกอบขึ้นมาจาก นามวลี หรือกริยาวลี ส่วนขยายประธานที่ประกอบด้วยกริยาวลีมักเรียกว่า “ส่วนขยาย” เพียงอย่างเดียว และส่วนที่ประกอบด้วยนามวลีมักจะเรียก “ส่วนขยายนาม”

กรรม (objek) คือส่วนที่เป็นนามวลีซึ่งปรากฏโดยตรงหลังจากคำกริยาในส่วนที่เป็นกริยาวลี กรรมประกอบด้วย “กรรมตรง” (objek langsung) และหรือ “กรรมตรง+กรรมรอง” (objek langsung+ objek tak langsung)

ส่วนขยายกรรม (ajung) ในที่นี้คือ ส่วนที่ปรากฏหลังจากกรรม หรืออาจปรากฏทันทีหลังจากส่วนขยายประธานที่ประกอบด้วยอกรรมกริยา เช่นในประโยคที่มีข้อความขีดเส้นใต้ คือหน่วยที่เป็นส่วนขยายกรรม

[2] บริบทในที่นี้หมายถึง คำพูดที่มาก่อนหรือมาทีหลัง (ซึ่งอาจเรียกว่า ประโยคแวดล้อม) หรืออาจหมายถึงสถานการณ์ที่เราใช้ประโยคนั้น ๆ

- Dia membawa anaknya ke sekolah.
  [dia məmbawa ʔanaʔɲa kə səkolah]
  (เขาพาลูกของเขาไปโรงเรียน)

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเปรียบเทียบหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคระหว่างภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐาน สามารถนำเสนอผลการศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. หมวดคำ

จากการศึกษาหมวดคำในภาษามลายูมาตรฐาน พบว่า หมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “ตำแหน่งของคำ” มีทั้งหมด 20 หมวดคำ และหมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “หน้าที่ในประโยค” มีทั้งหมด 3 หมวดคำ โดยส่วนใหญ่มีลักษณะตรงกันกับหมวดคำในภาษาไทยมาตรฐานมีเพียงบางหมวดคำที่มีลักษณะแตกต่างกันเล็กน้อย ดังนี้

1.1. หมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “ตำแหน่งของคำ”

1.1.1 หมวดคำบอกจำนวนนับ มีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ หมวดคำบอกจำนวนนับในภาษามลายูมาตรฐานสามารถปรากฏในตำแหน่งประธานของประโยค ในขณะที่ในภาษาไทยมาตรฐานหมวดคำนี้ไม่สามารถปรากฏได้ตามลำพังในตำแหน่งดังกล่าว การปรากฏของหมวดคำบอกจำนวนนับในภาษาไทยมาตรฐาน ต้องนำหน้าด้วยคำนามเสมอ เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Dua orang (pelajar) tidak datang sekolah.	(นักเรียน) สอง คน ไม่ มา โรงเรียน
[dua oraŋ tidaʔ dataŋ səkolah]	[(nakria:n) sɔ:ŋ^{4} khon mai:^{2} ma: ro:ŋ ria:n]

1.1.2 หมวดคำลำดับที่ มีลักษณะแตกต่างเล็กน้อย กล่าวคือ หมวดคำลำดับที่ในภาษามลายูมาตรฐานอาจจะปรากฏอยู่ข้างหลังคำนามก่อนคำว่า “yang” [yaŋ] หรืออาจปรากฏได้ตามลำพัง ในขณะเดียวกันหมวดคำลำดับที่ในภาษาไทยมาตรฐานจะปรากฏตามลำพังไม่ได้ ต้องมีคำลักษณนามปรากฏก่อนอยู่เสมอ เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Dia (-) anak yang pertama.	เขา (เป็น) ลูก คนที่หนึ่ง
[dia ʔanaʔ yaŋ pərtama]	[khau^{4} (pen) lu:k^{2} khon thi:^{2} nɯŋ^{1}]

1.1.3 หมวดคำลักษณนาม มีลักษณะเหมือนกัน แต่แตกต่างเล็กน้อยในด้านตำแหน่งที่ปรากฏของหมวดคำนี้ กล่าวคือ ตำแหน่งคำลักษณนามในประโยคภาษามลายูมาตรฐานและประโยคภาษาไทยมาตรฐานมีลักษณะโครงสร้างดังนี้

ภาษามลายู	:	จำนวนตัวเลข	+	คำลักษณนาม	+	คำนาม
ภาษาไทย	:	คำนาม	+	จำนวนตัวเลข	+	คำลักษณนาม

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษาไทยมาตรฐาน
Saya nampak tiga orang polis.	ฉัน เห็น ตำรวจ สาม นาย
[saya nampaʔ tiga ʔoraŋ polis]	[chan^{4} hen^{4} tamrua:t sa:m^{4} nai:]

1.1.4 หมวดคำช่วยกริยา มีลักษณะแตกต่างเล็กน้อย กล่าวคือ หมวดคำช่วยกริยาในภาษามลายูมาตรฐานจะอยู่ในตำแหน่งก่อนคำกริยาเสมอ แต่ในภาษาไทยมาตรฐานหมวดคำนี้อาจจะปรากฏอยู่ท้ายประโยคหรืออยู่ในตำแหน่งก่อนคำกริยา เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษาไทยมาตรฐาน
Saya telah membaca buku itu.	ฉัน อ่าน หนังสือ นั้น แล้ว
[saya telah məmbaca buku ʔitu]	[chan^{4} ʔa:n naŋ^{4}sɯ:^{4} nan^{3} lɛ:w^{3}]

1.1.5 หมวดคำบุพบท มีลักษณะเหมือนกันและแตกต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ หมวดคำช่วยกริยาใน ภาษามลายูมาตรฐานจะสามารถทำหน้าที่เป็นกริยาช่วย (adverbial) ซึ่งอาจจะปรากฏข้างหน้าคำนาม (ในกรณีประโยคที่ละส่วนกริยา) ส่วนหมวดคำบุพบทในภาษาไทยมาตรฐานจะทำหน้าที่ขยายภาคแสดงโดยที่ภาคแสดงของประโยคต้องมีส่วนกริยาปรากฏ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประโยคภาษามลายูมาตรฐานจะมีส่วนของบุพบทเป็นวลีในภาคแสดงอยู่ก็ตาม เมื่อแปลความหมายเป็นภาษาไทยก็ต้องแปลไปตามความเป็นจริงของบริบทประโยคภาษาไทย ซึ่งจะมีส่วนของคำกริยาปรากฏอยู่ เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษาไทยมาตรฐาน
Ikan (–) dalam sungai.	ปลา (อยู่) ใน คลอง
[ikan dalam suŋai]	[pla: (yu:^{1}) nai khlɔ:ŋ]

1.1.6 หมวดคำลงท้าย มีลักษณะเหมือนกัน แต่ต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ หมวดคำลงท้ายในภาษามลายูมาตรฐานมีเพียง 3 หน่วยคำ ได้แก่ –lah –kah และ –tah การใช้หมวดคำนี้แต่ละคำขึ้นอยู่กับชนิดของประโยค คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง และประโยคคำถาม ภาษามลายูมาตรฐานไม่มีหมวดคำลงท้ายเพื่อแยกเพศ เช่น ครับ ค่ะ หมวดคำลงท้ายในภาษาไทยมาตรฐานอาจจะแตกต่างกันในเรื่องเสียงวรรณยุกต์หรือความสั้นยาวของสระ เป็นต้น

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษาไทยมาตรฐาน
Bilik air ini bersihkah?	ห้อง น้ำ นี้ สะอาด ไหม ครับ/คะ
[biliʔ ʔair ʔini bərsih kah]	[hɔŋ^{2} na:m^{3} ni:^{3} saʔ ʔa:t mai:^{4} khrap/khaʔ]

1.2 หมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “หน้าที่ในประโยค”

หมวดคำที่จำแนกโดยอาศัย “หน้าที่ในประโยค” ในภาษามลายูมาตรฐานส่วนใหญ่เป็นหมวดคำที่เกิดจากกระบวนการสร้างคำด้วยวิธีการเติมหน่วยคำชนิดต่าง ๆ ดังนั้นหมวดคำที่เกิดจากกระบวนดังกล่าวจึงมีความแตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐานโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ในภาษาไทยมาตรฐานไม่มีการแปลงรูปจากรากคำเพื่อให้เป็นคำชนิดอื่น อย่างไรก็ตาม หมวดคำลักษณะนี้อาจปรากฏ

หรือไม่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกันของประโยคสมบูรณ์ หมวดคำชนิดนี้มี 3 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำนาม หมวดคำกริยา และหมวดคุณศัพท์ ลักษณะของหมวดคำทั้งสามชนิดนี้ มีดังนี้

1.2.1 หมวดคำนาม เป็นคำที่เกิดจากการเติมหน่วยคำเติมหน้า (prefix) เช่น peN-, pe, peR-, ke-, juru- หน่วยคำเติมหลัง (suffix) -an และหน่วยคำเติมหน้า-เติมหลัง เช่น peR-...-an , peN-...-an , ke-...-an ซึ่งทำหน้าที่เดียวกันและอาจปรากฏในตำแหน่งเดียวกันในประโยคสมบูรณ์ ถือได้ว่าเป็นหมวดคำเดียวกัน

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Dia sangat minat penyanyi itu.	เขา ชื่นชอบ มาก นักร้อง นั้น
[dia saŋat minat pəɲaɲi ʔitu]	[khau^{4} chɯ:n^{2} chɔ:p^{2} ma:k^{2} nakrɔ:ŋ^{3} khon ni:^{4}

1.2.2 หมวดคำกริยา เป็นคำที่เกิดจากการเติมหน่วยคำเติมหน้า (prefix) เช่น meN- , beR- , teR- , di- หน่วยคำเติมหลัง (suffix) -i , -kan และหน่วยคำเติมหน้า-เติมหลัง เช่น meN-... -kan , beR-...-kan, di-...-kan ซึ่งทำหน้าที่เดียวกันและอาจปรากฏในตำแหน่งเดียวกันในประโยคสมบูรณ์ ถือได้ว่าเป็นหมวดคำเดียวกัน

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Ibu menggulai ikan itu.	แม่ ทำแกง ปลา ตัวนั้น
[ʔibu məŋgulai ʔikan ʔitu]	[mɛ^{2} tham kɛ:ŋ pla: tua nan^{3}]

1.2.3 หมวดคำคุณศัพท์ เป็นคำที่เกิดจากการเติมหน่วยคำเติมหน้า (prefix) เช่น teR-, se- หน่วยคำเติมหน้า-เติมหลัง เช่น ke-...-an และหน่วยคำแทรกกลาง เช่น -em- , -el- , -er- , -in- ซึ่งทำหน้าที่เดียวกันและอาจปรากฏในตำแหน่งเดียวกันในประโยคสมบูรณ์ ถือได้ว่าเป็นหมวดคำเดียวกัน

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Dia yang termuda dalam kumpulan kami.	เขา อายุน้อยที่สุด ใน กลุ่ม พวกเรา
[dia yaŋ tərmuda dalam kumpulan kami]	[khau^{4} ʔa:yuʔ nɔi:^{3} thi:^{2} sut nai klum^{1} phuak^{2} rau]

2. โครงสร้างวลี

จากการศึกษาโครงสร้างวลีในภาษามลายูมาตรฐาน พบว่าวลีในภาษามลายูมาตรฐานมี 6 ชนิด ด้วยกัน วลีแต่ละชนิดมีโครงสร้างแตกต่างกันเล็กน้อยกับโครงสร้างวลีในภาษาไทยมาตรฐาน ดังนี้

2.1 นามวลีในภาษามลายูมาตรฐานมีหน้าที่เป็นโครงสร้างประโยค ประกอบด้วย 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยภาคแสดง (ที่ไม่มีกริยา) หน่วยกรรม และ หน่วยส่วนขยาย ลักษณะนามวลีที่ต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน คือ นามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยภาคแสดง กล่าวคือ นามวลีที่ปรากฏในภาคแสดงในภาษามลายูมาตรฐานมักเป็นนามวลีที่ปรากฏตามลำพังโดยไม่มีส่วนกริยานำหน้า เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Bapa (-) saya (-) guru sekolah agama	พ่อ(ของ)ฉัน (เป็น) ครูโรงเรียนศาสนา
[ʔibu məŋgulai ʔikan ʔitu]	[mɛ^{2} tham kɛ:ŋ pla: tua nan^{3}]

ประจำปี 2555

นอกจากนี้ นามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายก็เช่นเดียวกัน เป็นนามวลีที่สามารถปรากฏได้ทันทีหลังจากคำบุพบทที่อาจทำหน้าที่แทนกริยาในทำนองประโยคที่ละส่วนกริยา เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Hadiah ini (–) kepada ibunya.	ของขวัญ ชิ้น นี้ (มอบ) แก่ แม่ของเขา
[dia yaŋ tərmuda dalam kumpulan kami]	[khau^{4} ʔa:yuʔ nɔi:^{3} thi:^{2} sut nai klum^{1} phuak^{2} rau]

2.2 นามวลีบอกจำนวนในภาษามลายูมาตรฐานมีลักษณะโครงสร้างตรงกันกับภาษาไทยมาตรฐาน

2.3 กริยาวลีในภาษามลายูมาตรฐานมีลักษณะโครงสร้างตรงกันกับภาษาไทยมาตรฐาน

2.4 คุณศัพท์วลีในภาษามลายูมาตรฐานมีลักษณะโครงสร้างตรงกันกับภาษาไทยมาตรฐาน

2.5 บุพบทวลีในภาษามลายูมาตรฐานมีลักษณะโครงสร้างต่างจากภาษาไทยมาตรฐานเล็กน้อย กล่าวคือ วลีชนิดนี้สามารถปรากฏเป็นหน่วยขยายของประโยค ได้ตามลำพังหลังจากหน่วยประธาน โดยปราศจากหน่วยกริยา ดังที่กล่าวมาแล้วในส่วนของนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยาย เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Ikan dalam sungai.	**ปลา (อยู่) ในคลอง**
[ʔikan dalam suŋai]	[pla: (yu:^{1}) nai khlɔ:ŋ]

2.6 กริยาวิเศษณ์วลีในภาษามลายูมาตรฐานมีลักษณะโครงสร้างเหมือนกันกับภาษาไทยมาตรฐาน

3. โครงสร้างประโยค

จากการศึกษาโครงสร้างประโยคในภาษามลายูมาตรฐาน พบว่าภาษามลายูมาตรฐานมีโครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่าย 4 โครงสร้าง แต่ละโครงสร้างเหมือนและต่างกันบ้างเล็กน้อยกับโครงสร้างประโยคในภก้าษาไทยมาตรฐาน ดังนี้

3.1 โครงสร้างประโยคที่ประกอบด้วยส่วนประกอบหลัก คือ ประธาน+กริยา+กรรม เป็นโครงสร้างที่ตรงกันกับภาษาไทยมาตรฐานทุกประการ

3.2 โครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายในภาษามลายูมาตรฐานที่ประกอบด้วย นามวลี+นามวลี เป็นโครงสร้างประโยคที่ต่างกันกับภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ โครงสร้างประโยคลักษณะนี้ไม่ปรากฏภาคแสดงที่เป็นหน่วยกริยาในภาษามลายูมาตรฐาน หรือในอีกทำนองหนึ่งอาจกล่าวว่าเป็นโครงสร้างประโยคที่ละคำกริยา “เป็น” “อยู่” “คือ” “ของ” เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Ahmad + guru saya	อาหมัด + (เป็น) ครู (ของ) ฉัน
[ʔahmad guru saya]	[ʔa:mad (pen) khru: (khɔ:ŋ^{4} chan^{4})]

3.3 โครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายในภาษามลายูมาตรฐานที่ประกอบด้วย นามวลี+กริยาวลี เป็นโครงสร้างประโยคที่ตรงกันกับภาษาไทยมาตรฐาน

3.4 โครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายในภาษามลายูมาตรฐานที่ประกอบด้วย นามวลี+วิเศษณ์วลี เป็นโครงสร้างประโยคที่ต่างกันกับภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ โครงสร้างประโยคลักษณะนี้ไม่ปรากฏภาคแสดงที่เป็นหน่วยกริยาในภาษามลายูมาตรฐาน แต่จะมีหน่วยของวิเศษณ์วลีปรากฏตามหลังภาคประธานทันที เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษาไทยมาตรฐาน
Dia + sungguh cerdik	เขา + (เป็นคน) ขยัน
[dia suŋguh cərdiʔ]	[khau^{4} (pen khon) khaʔyan^{4}]

3.5 โครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายในภาษามลายูมาตรฐานที่ประกอบด้วย นามวลี+บุพบทวลี เป็นโครงสร้างประโยคที่ต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ โครงสร้างประโยคลักษณะนี้ ไม่ปรากฏภาคแสดงที่เป็นหน่วยกริยาในภาษามลายูมาตรฐาน แต่จะมีหน่วยของบุพบทวลีปรากฏตามหลังภาคประธานทันที เช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษาไทยมาตรฐาน
Dia + ke Melaka pagi tadi.	เขา + (ไป) มาละกาเมื่อเช้านี้
[dia kə məlaka pagi tadi]	[khau^{4} (pai) malaʔka mɯa^{2} chau:^{3} ni:^{3}]

จากการศึกษาเปรียบเทียบหมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคระหว่างภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐาน ปรากฏว่า มีความเหมือนและมีความแตกต่างบางประการที่มีนัยสำคัญไม่มากนัก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า หมวดคำ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยมาตรฐานมีลักษณะบางประการที่แตกต่างกัน

การศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทยที่ใช้ในทางราชการหรือภาษามาตรฐาน ดังนั้น ผลจากการศึกษาครั้งนี้จึงพบว่ามีส่วนที่แตกต่างกันบางประการกับผลการศึกษาก่อนหน้านี้ ซึ่งการวิจัยในอดีตส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูที่เป็นภาษาพูดหรือภาษาถิ่น อย่างไรก็ตาม ส่วนที่แตกต่างเล็ก ๆ น้อย ๆ บางประการ ซึ่งไม่ใช่ส่วนแตกต่างที่สำคัญของภาษา และไม่ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญในการศึกษาภาษาทั้งสองนี้

การวิจัยนี้สามารถอภิปรายผลตามประเด็นที่ศึกษา ได้ดังนี้

1. ประเด็นหมวดคำ มีข้อแตกต่างบางประการที่ควรอภิปรายดังนี้

1.1 หมวดคำบอกจำนวนนับ โดยปรกติหมวดคำนี้มีลักษณะการใช้ตรงกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่ส่วนที่ต่างและควรให้การสังเกต คือ กรณีคำบอกจำนวนนับใช้ควบคู่กับลักษณนาม ให้วางคำบอกจำนวนนับข้างหน้าลักษณนามและตามด้วยคำนามในภาษามลายูมาตรฐาน ส่วนในภาษาไทยมาตรฐานคำบอกจำนวนนับจะปรากฏก่อนลักษณนามเสมอ ดังที่ได้เสนอรูปแบบการใช้และตัวอย่างไว้แล้วในประเด็นหมวดคำ แต่อย่างไรก็ตาม ในภาษามลายูถิ่น เช่น มลายูถิ่นปาตานีและมลายูถิ่นสตูล อาจปรากฏการใช้คำบอกจำนวนนับกับลักษณนาม ซึ่งมีรูปแบบการใช้ตรงกับภาษาไทยอยู่บ้าง

1.2 หมวดคำลำดับที่ในภาษามลายูมาตรฐานมีรูปแบบการใช้ไม่ต่างกับภาษาไทยมาตรฐานมากนัก กล่าวคือ การใช้คำลำดับที่ในภาษามลายูมาตรฐานจะมีคำ “yang” [yaŋ] ก่อนคำลำดับที่เสมอ โดยที่ไม่มีลักษณนามร่วมอยู่ด้วย ในขณะที่การใช้คำลำดับที่ในภาษาไทยมาตรฐานจะมีคำลักษณนามร่วมอยู่ด้วยก่อนคำ “ที่” แล้วตามด้วยคำลำดับที่ เพราะฉะนั้น การเรียนภาษามลายูมาตรฐานสำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานแล้ว ควรฝึกฝนและทำความเข้าใจโครงสร้างและรูปแบบวิธีการใช้หมวดคำต่าง ๆ จนเกิดทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด

1.3 การใช้คำลักษณนามในภาษามลายูมาตรฐาน นอกจากโครงสร้างการวางตำแหน่งของคำลักษณนามต่างกับภาษาไทยมาตรฐานแล้ว ยังมีคำลักษณนามบางคำที่มีลักษณะการใช้ต่างกันกับภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ การพิจารณาการใช้คำลักษณนามในภาษามลายูมาตรฐานส่วนใหญ่มักขึ้นอยู่กับรูปทรงและบรรจุภัณฑ์ของวัตถุเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้ที่เรียนภาษามลายูมาตรฐานควรต้องจดจำคำลักษณนามให้มากที่สุด อีกทั้งใช้คำลักษณนามโดยพิจารณารูปทรงและบรรจุภัณฑ์ของวัตถุเป็นหลัก ซึ่งน่าจะช่วยให้ผู้เรียนภาษานี้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

1.4 สิ่งที่ควรระวังในการใช้หมวดคำกริยาวาจกในภาษามลายูมาตรฐาน คือ การเติมหน่วยคำเติมหน้า di- หน้าคำกริยาที่ต้องให้ประโยคนั้นเป็นประโยคกรรมวาจก พึงสังเกตว่า การเขียนหน่วยคำนี้จะต้องเขียนติดกันกับคำกริยา เพราะหากเขียนแยกกันจะทำให้หน่วยคำนี้กลายเป็นคำ บุพบททันที และจะทำให้รูปประโยคที่ต้องการสื่อผิดเพี้ยนไปจากข้อความเดิมอีกด้วย

1.5 หมวดคำบุพบทในภาษามลายูมาตรฐาน พบว่ามีคำบุพบทบางคำสามารถใช้แทนคำกริยาที่อาจปรากฏร่วมอยู่ได้ด้วย เช่น คำ “ke” [kə] สามารถใช้แทนกริยาเกี่ยวกับการกระทำที่มุ่งสู่ไปข้างหน้า คำ “kepada” [kəpada] ใช้แทนกริยาเกี่ยวกับการมอบหรือให้ คำ “di” [di] และ “dalam” [dalam] ใช้แทนกริยาเกี่ยวกับการอยู่อาศัย เป็นต้น ดังนั้นคำบุพบทบางคำในหมวดนี้จึงสามารถใช้ในประโยคที่ต้องการละกริยาที่เจาะจงได้อีกด้วย ทั้งนี้ใช้ได้ไม่ว่าในภาษาพูดหรือภาษาเขียน ดังนั้น ข้อแตกต่างข้อนี้จึงไม่น่ามีปัญหาสำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนจะต้องจดจำคำบุพบทบางคำที่มีลักษณะเฉพาะดังกล่าว และควรฝึกฝนการใช้หมวดคำชนิดนี้ให้เกิดเป็นทักษะ

1.6 หมวดคำลงท้ายในภาษามลายูมาตรฐานมีจำนวนคำไม่มากนัก และไม่มีลักษณะพิเศษอย่างในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ การใช้คำลงท้ายในภาษามลายูมาตรฐานไม่มีระบบวรรณยุกต์จึงไม่ทำให้เกิดรูปคำหลากหลาย และไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้น การใช้ภาษามลายูมาตรฐานในบริบทภาษาพูด ผู้เรียนจึงไม่ต้องกังวลว่าจะต้องลงท้ายด้วยคำใด นอกเสียจากผู้เรียนจะต้องจดจำเพียงไม่กี่คำเท่านั้นในภาษามลายูมาตรฐาน นั่นคือ หน่วยคำ -lah ใช้ในกรณีที่ต้องการเน้นหรือย้ำบางสิ่งบางอย่างที่ตามหลังหน่วยคำนี้ หน่วยคำ -kah ใช้ในกรณีประโยคคำถามปลายปิด และหน่วยคำ -tah ซึ่งนิยมวางข้างหลังคำถาม ใช้ในกรณีถามความสงสัยของคนอื่นหรือผู้สื่อสารเอง

1.7 ภาษามลายูเป็นภาษาที่ไม่มีระบบเสียงวรรณยุกต์ (monotone) ดังนั้น หมวดคำเกี่ยวกับการกำหนดเสียงในภาษามลายูมาตรฐานจึงไม่มีการจำแนกในภาษานี้ สำหรับการฝึกฝนและการใช้ภาษามลายูมาตรฐานจึงเป็นเรื่องง่ายต่อผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน โดยที่ผู้เรียนไม่ต้องกังวลเรื่องวรรณยุกต์ที่อาจทำให้ความหมายของคำผิดเพี้ยนไป

2. ประเด็นโครงสร้างวลี มีข้อแตกต่างบางประการที่ควรอภิปรายดังนี้

2.1 นามวลีในภาษามลายูมาตรฐานมีหน้าที่เป็นโครงสร้างประโยคในตำแหน่ง ประธาน ภาคแสดง (ที่ไม่มีกริยา) กรรม และ ส่วนขยาย ซึ่งมีโครงสร้างที่ไม่ต่างกับภาษาไทยมาตรฐานมากนัก ดังนั้น การใช้ภาษามลายูมาตรฐานสำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษามลายูสามารถนำคำนามหรือเรียงคำจำพวกคำนามมาวางในตำแหน่งดังกล่าวได้ทันที อย่างไรก็ตามสิ่งที่ควรสังเกตของนามวลีในภาษามลายูมาตรฐาน คือ นามวลีทั้งหมดที่ปรากฏในตำแหน่งใดก็ตามจะเป็นวลีที่เกิดจากการเรียงคำของคำ

ประเภทคำนามทั้งสิ้น นามวลีบางวลีหากเปรียบเทียบความหมายในภาษาไทยมักจะมีคำกริยา “เป็น” หรือ “ของ” อยู่เสมอ ซึ่งข้อต่างลักษณะนี้ไม่ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญด้วย เช่น นามวลีในประโยคต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Kakak (-) saya memilih yang merah itu.	พี่สาว(ของ)ฉัน เลือก สีแดง นั้น
[kakaʔ saya məmilih yaŋ merah ʔitu]	[phi:^{2} sa:u^{4} (khɔ:ŋ^{4}) chan^{4} lɯa:k^{2} si:^{4} dɛ:ŋ nan^{3}]

นอกจากนี้ ประโยคบางประโยคในภาษามลายูมาตรฐาน พบว่ามีเพียงนามวลีอย่างเดียวที่ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งประกอบเข้าด้วยกันเป็นประโยค แต่ในภาษาไทยมาตรฐาน การสร้างประโยคโดยปราศจากคำกริยาจะถือว่าเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้น การวางตำแหน่งของนามวลีในโครงสร้างประโยคภาษามลายูมาตรฐาน นับว่าเป็นวิธีการที่ง่ายต่อการนำไปใช้และเรียนรู้ภาษานี้ สังเกตนามวลีที่ขีดเส้นใต้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Bapa saya + guru sekolah agama	พ่อ(ของ)ฉัน (เป็น) ครูโรงเรียนศาสนา
[bapa saya guru səkolah ʔagama]	[phɔ:^{2} (khɔ:ŋ^{4}) chan^{2} (pen) khru: ro:ŋri:an sassaʔna:^{4}]

2.2 กริยาวลีในภาษามลายูมาตรฐานมักจะไม่ปรากฏคำกริยาอื่นอีกตามหลังส่วนขยายของกริยานั้น ๆ นอกเสียจากจะต้องมีคำบุพบทหรือคำเชื่อมเพื่อขยายกริยาวลีให้เป็นวลีที่ยาวขึ้น ในขณะที่กริยาวลีในภาษาไทยมาตรฐาน พบว่าในบางกริยาวลียังมีคำกริยาอื่นอีก เพื่อขยายให้กริยาวลีหลักนั้นสมบูรณ์ สังเกตตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Tolong belikan saya seekor ayam.	กรุณา ซื้อไก่ให้ฉันหนึ่งตัว
[toloŋ bəlikan saya səekor ʔayam]	[karuna: sɯ:^{3} kai^{1} hai^{2} chan^{4} nɯŋ^{1} tua]

2.3 กริยาวลีที่ทำหน้าเป็นหน่วยกริยากรรมวาจกนับเป็นกริยาวลีที่มักนิยมใช้กันบ่อยมากในภาษามลายูมาตรฐาน ทั้งนี้หากเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่ามักนิยมใช้กริยาวลีประเภทกริยากรรตุวาจกเสียส่วนใหญ่ ข้อสังเกตสำหรับการใช้วลีชนิดนี้ในภาษามลายูมาตรฐาน คือ กริยาที่จะผันรูปเป็นกริยากรรมวาจกนั้นต้องเป็นกริยา สกรรมเสมอ หากเป็นกริยาอกรรม ต้องแปลงรูปให้เป็นกริยาสกรรมเสียก่อน ดังที่กล่าวมาแล้วในการจำแนกหมวดคำโดยอาศัยหน้าที่ในข้อ 1.2.2 หลังจากนั้นให้ทดสอบโดยการสร้างประโยคที่ประกอบด้วย ประธาน+กริยา+กรรม เช่น คำว่า tidur [ti dur] (นอน) แปลงรูปเป็นกริยาสกรรมก็จะเป็น menidurkan [mə ni dur kan] (ทำให้นอนหลับ) ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	**ภาษาไทยมาตรฐาน**
Kakak tidur. [kakak tidur]	พี่สาวนอน
Kakak menidurkan adiknya. [kakak mənidurkan ʔadiʔɲa]	พี่สาวทำให้น้องของเขาหลับ (กล่อม)
Adiknya ditidurkan oleh kakak. [ʔadiʔɲa ditidurkan ʔoleh kakak]	น้องของเขาถูกพี่สาวทำให้นอนหลับ

2.4 จากการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลีในภาษามลายูมาตรฐานชนิดอื่น ๆ พบว่าโครงสร้างวลีรวมทั้งหน้าที่ของวลีส่วนใหญ่มีลักษณะตรงกันทุกประการ ข้อแตกต่างที่ปรากฏจากการให้ความหมาย

เป็นภาษาไทยซึ่งอาจมีส่วนประกอบของคำบางคำมาแทรกนั้น ไม่ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญสำหรับการนำไปใช้เพื่อการสื่อสารภาษามลายูมาตรฐาน ดังกล่าวนี้ เช่นกรณีบุพบทวลีในบางประโยคในภาษามลายูมาตรฐานที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมบอกสถานที่หรือทิศทาง ซึ่งได้แก่ คำบุพบท มักต้องระบุคำกริยาเพื่อให้โครงสร้างประโยคในภาษาไทยมาตรฐานมีความสมบูรณ์ขึ้น ดังที่ได้สรุปในโครงสร้างวลี ข้อ 2.5

3. ประเด็นโครงสร้างประโยค มีข้อแตกต่างบางประการที่ควรอภิปรายดังนี้

โครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษามลายูมาตรฐานที่ประกอบด้วย ภาคประธาน (Subjek) + ภาคแสดง (Predikat) + กรรม (Objek) + หน่วยเสริม (Ajung) เป็นโครงสร้างสามัญที่ตรงกันกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่มีส่วนที่อาจทำให้ผู้เริ่มเรียนภาษามลายูมาตรฐานเกิดความสับสนบ้างเล็กน้อย คือ ส่วนของภาคแสดงในภาษามลายูมาตรฐานที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายประธาน อาจจะเป็นคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ นามวลี กริยาวลี หรือวลีอื่น ๆ ในขณะที่ในภาษาไทยมาตรฐานภาคแสดงมักต้องมีคำกริยาหรือกริยาวลีเป็นองค์ประกอบของส่วนนี้ ดังนั้นในการสร้างประโยคในภาษามลายูมาตรฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษานี้อาจเป็นปัญหาอยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม ข้อแตกต่างประเด็นดังกล่าวก็ไม่ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญแก่ผู้เรียนแต่อย่างใด ทั้งนี้ เราจะพบว่าจากโครงสร้างประโยคพื้นฐานที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น ในภาษามลายูมาตรฐานนั้นเรายังสามารถจำแนกโครงสร้างประโยคพื้นฐานอย่างง่ายออกเป็น 4 โครงสร้างด้วยกัน โครงสร้างประโยคพื้นฐานทั้งสี่โครงสร้างในภาษามลายูมาตรฐานนี้มีทั้งส่วนที่ตรงและต่างกันกับภาษาไทยมาตรฐาน ดังที่ได้กล่าวไว้ในผลการวิจัยในหัวข้อโครงสร้างประโยคแล้วนั้น หากผู้เรียนได้ทำความเข้าใจและฝึกฝนการสร้างประโยคโดยอาศัยโครงสร้างดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ จะสามารถช่วยแก้ปัญหาประเด็นการใช้ประโยคภาษามลายูมาตรฐานให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียงลำดับคำในการสร้างประโยคภาษามลายูมาตรฐานจึงมีลักษณะใกล้เคียงกันมากกับการเรียงลำดับคำในการสร้างประโยคภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้หากมองในแง่ของโครงสร้างประโยคที่มีลักษณะไม่ต่างกันมากนัก

สรุปผลการวิจัย

ภาษามลายูมาตรฐานและภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาคนละตระกูลกัน แต่ภาษาทั้งสองนี้มีลักษณะโครงสร้างทางภาษาคล้ายกันทีเดียว โดยเฉพาะประเด็นหมวดคำ โครงสร้างวลีและโครงสร้างประโยค ความคล้ายคลึงกันนี้จึงน่าจะทำให้ผู้ที่ไม่มีพื้นฐานภาษามลายูมาตรฐานสามารถเรียนรู้และเข้าใจภาษามลายูมาตรฐานง่ายยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม มีบางประเด็นที่ต่างกันแต่ปรากฏไม่มากนัก อาทิ โครงสร้างประโยคในภาษามลายูมาตรฐานที่สามารถละคำกริยา “เป็น” “อยู่” “คือ” และคำบุพบท “ของ” นอกจากนี้ลักษณะข้อแตกต่างทางภาษาที่ปรากฏไม่มีนัยสำคัญในการนำไปใช้โดยเฉพาะในภาษาพูด อีกทั้งไม่ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญสำหรับการเรียนภาษามลายูมาตรฐานควบคู่กับภาษาไทยมาตรฐาน สำหรับการศึกษาเปรียบเทียบภาษาทั้งสองนี้ในประเด็นอื่น ๆ และการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนภาษามลายูมาตรฐานจะมีการศึกษาต่อไป

คำขอบคุณ

งานวิจัยนี้ได้รับเงินสนับสนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยทักษิณ งบประมาณรายได้ พ.ศ. 2549 ขอขอบคุณภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ให้ความสะดวกในการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สำหรับการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2515). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ฟุ้งเฟื่อง เครือตราชู. (2509). **ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้.** วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน. (อัดสำเนา).

วิจินตน์ ภาณุพงศ์. (2524). **โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อังกาบ ผลากรกุล. (2506). “การเรียนการสอนภาษาที่สอง”, **วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย.** ศูนย์พัฒนาการภาคการศึกษา 2 จังหวัดยะลา : โรงพิมพ์คุรุสัมมนาคาร.

Abdullah Hassan (1989), (2005). **Linguistik Am untuk Guru Bahasa Melaysia.** Kuala Lumpur : Fajar Bakti.

Asmah Haji Omar. (1993). **Nahu Melayu Mutakhir.** Kuala Lumpur : Dewan Bahasa dan Pustaka.

Lutfi Abas. (1977). **Tatahasa Perbandingan.** Kuala Lumpur : Dewan Bahasa dan Pustaka.

Nik Safiah Karim, Farid M. Onn, et. al. (2004). **Tatabahasa Dewan.** Kuala Lumpur : Dewan Bahasa dan Pustaka.